

เทศน์อบรมคณะหลวงปู่ศรี มหาวิโร

ณ วัดป่าบ้านตาด อ.เมือง จ.อุดรธานี

เมื่อวันที่ ๒๖ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐ (บาย)

จิตนี้สูญไปไหน

วัดไหน (หลวงปู่ศรีศรีครับผม) ท่านศรีไม่ได้มานะ ท่านก็แก่ แต่อายุนี้อ่อนกว่าเราหน่อย แต่รู้สึกว่าร่างกายของท่านจะทรุดโทรมกว่าเรา ฟังอ่านเสียก่อนนะ พระเทพวิสุทธิมงคล (หลวงปู่ศรี มหาวิโร) วัดประชาคมวนาราม (วัดป่ากุม) และวัดสาขา อำเภอศรีสมเด็จ จังหวัดร้อยเอ็ด พร้อมด้วยศิษยานุศิษย์พุทธศาสนิกชนทุกหมู่เหล่า ร่วมกันมาคารวะทอดผ้าป่าทองคำช่วยชาติกับพระธรรมวิสุทธิมงคล (หลวงตาบัว ญาณสัมปันโน) วัดป่าบ้านตาด อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ทองคำจำนวน ๑ กิโลกรัม (น้ำหนัก ๕๘ บาท ๙๓ สตางค์) เงินสดไทยจำนวน ๒๗๒,๙๖๗ บาท ๒๕ สตางค์ ขอให้ทุก ๆ ท่านอนุโมทนา สาธุการพร้อมหน้ากัน (สาธุ)

อาจารย์ศรีท่านก็มีนิสัยวางขวาง ไปคนละทิศละทาง คือเรื่องนิสัยวางขวาง ใครจะมาปรุงมาแต่งให้เป็นไม่ได้นะ ต้องเป็นขึ้นตามหลักธรรมชาติ คือเจ้าของเป็นผู้สร้าง ขึ้นมาเอง นิสัยวางขวางแคบขึ้นอยู่กับตัวเองเป็นผู้สร้าง ใครคับแคบตีบตันคนนั้นก็นิสัยวางขวางคับแคบตีบตัน ไปที่ไหนก็ไม่ค่อยสมบูรณ์พูนผล ผู้ใดมีนิสัยวางขวางเฉลี่ยแผ่ การทำบุญให้ทานไม่อัดไม่อั้น ไปที่ไหนก็ตามบริษัทบริวารก็มีมาก ว่าอะไรก็เป็นอันนั้น ขึ้นมา ๆ เรียกว่าเป็นไปตามนิสัยวางขวาง

อย่างอาจารย์ศรีท่านก็มีนิสัยวางขวาง เกี่ยวเกี่ยวกับเรื่องฝ่ายประชาชนพระเถร มาตั้งเดิม ท่านมีนิสัยวางขวางไปที่ไหนว่าอะไรลูกศิษย์ลูกหาเต็มบ้านเต็มเมือง ฮือพร้อมกันหมด ๆ นี้ท่านก็ไม่ได้มา แต่บริษัทบริวารลูกศิษย์ลูกหาของท่านมาจำนวนมากมายเต็มศาลา เห็นไหมล่ะ นี่ละถือเอาท่านเป็นเหตุ การสร้างบุญสร้างกุศล ท่านไม่มาบริษัทบริวารทั้งหลายก็มาเพราะท่านแก่ ท่านรู้สึกว่าคุณจะอ่อนกว่าเราหน่อย แต่จะซำรุดมากกว่าเรา ท่านเคยอยู่กับเรามา

พูดไปเกี่ยวข้องก็พูดเสียบ้าง ท่านอยู่วัดหนองผือด้วยกันกับเรา ท่านศรี พรรษาที่อ่อนกว่าเรา แต่ท่านเคารพเรามากแต่ไหนแต่ไรมา ท่านมีกระต๊อบอยู่ข้าง ๆ นี้ เราก็กระต๊อบอยู่ทางนั้น เวลาเราออกมา เราเดินผ่านนี้เข้าป่า ทางจงกรมของเราอยู่ในป่า ท่านก็มีกระต๊อบอยู่นี้เล็ก ๆ เราก็เดินผ่านไปผ่านมา ท่านมีโต๊ะเล็ก ๆ โต๊ะสูงขนาดนี้ เราผ่านไป

ผ่านมา บางทีเห็นท่านเขียนหนังสืออยู่ที่โต๊ะสูงขนาดนี้ละ ท่านนั่งเขียนหนังสือ เราก็ผ่านเข้าไปแล้วผ่านออกมา ไม่ว่าจะอะไร เพราะเราก็ไม่มองดูท่าน เราก็ผ่านของเราไป พอติบั้งเอิญจิ้งหะมันเหมาะสมกัน พอเราผ่านเข้ามา ท่านก็มองแพล้บมา พอมองแพล้บมา เราก็ถามว่าทำอะไรเสมียน จับโต๊ะโยนเข้าป่าเลย ตั้งแต่วันนั้นมาไม่เห็นเลยโต๊ะเล็ก ๆ แต่ก่อนท่านก็มาเขียนนี้ ๆ ผ่านไปผ่านมา เราก็ไม่ทำอะไรไม่สนใจกัน แต่วันนั้นท่านมองแป็บมาหาเรา เราก็เลยตอบรับการมองกันว่า ทำอะไรเสมียน ท่านจับเก้าอี้โยนเข้าป่าตั้งแต่วันนั้นมาไม่เห็นอีกเลย ท่านเคารพเรา เราก็พูดด้วยความหยอกเล่นด้วย มีคตินิสัยอยู่ในนั้นด้วย คือแต่ก่อนท่านเป็นครู ท่านก็วางลวดลายครูให้อาจารย์ใหญ่ดู อาจารย์ใหญ่ก็เหน็บเสียบ้าง ทำอะไรเสมียน ตั้งแต่นั้นมาไม่เห็นอีกเลย

ท่านเคารพเรามากอาจารย์ศรี เคารพแต่ไหนแต่ไรมา อยู่กับพ่อแม่ครูอาจารย์ก็เหมือนกัน ท่านเคารพมาโดยลำดับจนกระทั่งปัจจุบันนี้ สนทนสนมกันมาก แต่ก่อนท่านก็เคยอยู่กับเรา ตอนอยู่ห้วยทรายท่านก็เคยไปอยู่ด้วย ตอนที่ท่านยังไม่ได้ออกไปเป็นผู้ใหญ่ปกครองวัดหมู่เพื่อนนะ ท่านเคยอยู่กับเราห้วยทรายก็เคยไปอยู่ ที่ไหนบ้างเราจำไม่ได้ เพราะความเคารพของท่านนั้นแหละ ถึงต้องไปอยู่กับเรา เราไม่ได้เชื่อเชิญท่าน ท่านก็ไปอยู่ที่นั่น จากนั้นมาแล้วก็ไม่ค่อยได้พบกัน จนมาอยู่ถึงได้มาเสียทีนี้ ๆ อย่างนี้ละ ท่านมีนิสัยวางขว้างขวางไปทางหนึ่งสำหรับอาจารย์ศรี ต่างคนต่างมีนิสัยวางขว้างขวางไปตรงแต่ขึ้นมาให้เป็นไม่ได้นะ ต้องเป็นขึ้นไปตามนิสัยวางขว้างขวางของใครที่เคยเกี่ยวข้องมายังไง มันก็เป็นไปอย่างงั้น เป็นอย่างงั้นแหละ

ในครั้งพุทธกาลก็เช่นเดียวกัน ท่านจึงยกให้เป็นเอตทัคคะ เลิศคนละทิศละทาง ในบรรดาสาวก ๘๐ องค์ เช่นอย่างพระสารีบุตรเลิศทางด้านปัญญา ฝนตกเจ็ดวันเจ็ดคืนพระสารีบุตรนับได้หมด นั่นความรวดเร็วของปัญญา พระโมคคัลลานี่เหาะเหินเดินฟ้าดำดินบินบนได้หมด นี่ก็เป็นเอตทัคคะเลิศในทางมีฤทธาศักดานุภาพมาก พระสารีบุตรก็เลิศในทางสติปัญญาเฉลียวฉลาด พระอานนทื่ก็เลิศในการศึกษาอบรมมากเป็นพหูสูต เป็นพุทธอุปัฏฐากของพระพุทธเจ้า นี่ก็เลิศถึง ๕ สถาน นอกนั้นเลิศทางนั้น ๆ เช่น พระโสณะท่านเลิศทางความเพียรกล้า อย่างนั้นแหละ เหตุที่เป็นความเพียรกล้าเพราะอะไร

พระโสณะที่ว่าได้รับเอตทัคคะ เลิศในทางความเพียรกล้า คือท่านเดินจงกรมจนฝ่าเท้าแตก พระโสณะท่านเดินจงกรมภาวนาจนกระทั่งฝ่าเท้าแตก เวลาสำเร็จผลเป็นที่พอใจแล้ว พระพุทธเจ้าทรงตั้งให้โดยเหตุผลพอดีพองาม ตั้งให้ท่านเป็นเอตทัคคะเลิศในทางความพากเพียรนี้ก็เป็นอย่างนั้น องค์นี้เลิศทางนั้น องค์นั้นเลิศทางนั้น เราจะไปตกแต่งเอา

โดยลำพังเรา เสกสรรปั้นยอดโดยไม่มีพื้นฐานมาแต่ก่อนไม่ได้นะ อันนี้ท่านก็มีพื้นฐานมาอย่างนั้นก็เป็นอย่างนั้นแหละ

อันนี้ก็เริ่มพูดธรรมะให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟังทั่วหน้ากัน พูดไปนาน ๆ ก็ไม่ได้เราหุ้อ้อ พอหุ้อ้อแล้วพูดไม่รู้เรื่องต้องหยุดแหละ เดียวนี้หุ้อ้อแล้ว พอเริ่มพูดไปไม่นาน หุ้อ้อ ๆ แล้วต้องหยุด เทศน ไม่ได้ศัพท์ได้แสงอะไรเลย

วันนี้บรรดาพี่น้องทั้งหลายมาคารวะทำบุญให้ท่าน ทอดผ้าป่าสร้างมหากุศลรวมกันกับหลายจังหวัดที่มานี้ จังหวัดร้อยเอ็ดมีอาจารย์ศรีเป็นหัวหน้าเป็นประธาน นำพี่น้องทั้งหลายจากจังหวัดต่าง ๆ มารวมกันนี้ ศาลาหลังนี้กว้างขวางขวาง ดูซินี้คับแคบไปหมดเลย ไม่มีความหมายศาลาหลังนี้ เพราะคนมามากนั้นแหละ

วันนี้ท่านทั้งหลายได้มารวมกัน มาสร้างมหากุศลผลบุญ เพื่อเป็นผลเป็นประโยชน์แก่ชีวิตจิตใจของตน ชีวิตจิตใจ ใจนี้เป็นของไม่ตาย ขอให้ท่านทั้งหลายทราบเอาไว้ ร่างกายนี้ตาย ผสมกันแล้วเรียกว่าเกิด พอธาตุ ๔ ดินน้ำลมไฟ ถ้าเป็นธาตุหยาบ ๆ คือมนุษย์สัตว์ของเราเรียกว่าธาตุหยาบ ธาตุเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมเป็นธาตุที่ละเอียด เป็นนามธรรมอันนั้นไม่ได้เอามาพูดแหละ แต่ยังไงก็เป็นร่างของจิตจนได้นั้นแหละ จิตเข้าไปอาศัยในร่างใด ๆ ก็ปรากฏเป็นสัตว์ประเภทนั้น ๆ ขึ้นมา

นี่จิตมาอาศัยร่างมนุษย์เรา ยังอยู่ด้วยกันนี้เป็นมนุษย์ทั้งหมด มีจิตอยู่ในตรงกลางตัวของเราที่ชีวิตยังเป็นอยู่นี้ คือจิตครองร่างอยู่ในนี้รับผิชอบอยู่ เรียกว่าชีวิตนี้จิตยังครองร่างอยู่ ทีนี้เมื่อจิตถึงกาลเวลาธาตุชั้นนี้ใช้ไม่ได้แล้ว เป็นอันว่าหมดสภาพเรื่องธาตุชั้นนี้ จิตก็ตีตออกจากธาตุชั้นนี้ไปสู่ร่างใหม่ การไปสู่ร่างใหม่ก็เหมือนกับเราไปสร้างบ้านสร้างเรือน บ้านเรือนหลังนี้พังแล้ว เราจะไปปลูกบ้านใหม่เรือนใหม่แทนบ้านหลังนี้นั้น ก็ขึ้นอยู่กับทุนทรัพย์สมบัติของเรามีมากมีน้อย

ถ้าใครเป็นคนจน บ้านหลังนี้พังแล้วไปสร้างหลังใหม่ก็อาจได้กระต๊อบก็ได้ หลังเล็ก ๆ ก็ได้ ถ้าใครมีสมบัติเงินทองมาก ไปสร้างให้หลังใหญ่โตขนาดไหนก็ได้ อันนี้ขึ้นอยู่กับบุญกรรมของเจ้าของ เมื่อร่างกายหมดสภาพแล้ว จิตตีตออกไปแล้วจะไปสร้างที่อยู่ใหม่ มีบุญมากน้อยเพียงไรจิตดวงนั้น ถ้าจิตดวงนั้นไม่มีกุศลมาก มีแต่บาปหยาบตั้งแต่กรรม ไปสร้างก็เป็นรูปร่างของเปรตของผี ของสัตว์นรกอเวจีไป แทนที่จะไปดิบไปดี ไม่ไปนะ เพราะกรรมนั้นละตามราวี

กรรมก็คือการกระทำของตัวเอง ทำความชั่วช้าลามกลงไป ได้มากเท่าไรก็ทับเข้ามา ๆ หาเจ้าของ เวลาตายแล้วสวรรค์ชั้นพรหมมีกว้างขวางขนาดไหนไม่ยอมไป แหกแนว

ลงไปหาสัตว์นรกอเวจี เป็นเปรตเป็นผีไปอย่างนั้นละ นี่คือคนสร้างความชั่วช้าลามก ให้พากันจำเอาไว้ ให้ระวังนะ คำพูดเช่นนี้เป็นคำพูดของศาสดาองค์เอก ไม่ใช่คำพูดของตาสีตาสา หุหนวกตาบอดมาสอนพวกเรา

พุทธศาสนาเป็นศาสนาของท่านผู้ทรงโลกวิทูรู้แจ้งแทงทะลุทั่วโลก ทั้งโลกนอกโลก ใน โลกผีโลกคน โลกเปรตโลกสัตว์อะไร เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม รู้รอบไปหมดก็คือ องค์ศาสดาองค์นี้ นรกอเวจีอะไรรู้รอบไปหมด นำมาสอนจึงไม่มีคำว่าผิดว่าพลาดไป สดๆ ร้อนๆ ท่านจะนิพพานไปแล้วก็ปีก็เดือนก็ตาม คำที่ท่านสอนไว้แล้วเป็นสวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วๆ ไม่มีที่จะได้เปลี่ยนแปลงแก้ไขให้เป็นอย่างอื่นอย่างใดอีกได้ คือคำสอนของพระพุทธเจ้า สอนไว้ยังไงเป็นอย่างนั้น ท่านสอนเช่นอย่างว่า บาปมี บุญมี นรกมี สวรรค์มี พวกเปรตพวกผีมี พรหมโลกมีนิพพานมี พระองค์ทรงรู้ทรงเห็นหมดแล้ว จึงได้นำสิ่งเหล่านี้มาสอนพวกเรา ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็มีทั้งดีทั้งชั่ว อันใดที่ชั่วก็มาสอนพวกเปรตอสุรกาย สัตว์นรก สัตว์เดรัจฉานเหล่านี้เป็นของไม่ดี เกิดขึ้นจากการทำชั่วของเจ้าของเอง จะต้องไปเสวยทุกข์อยู่ในหลุมทรมาณอันนี้

เพราะฉะนั้นจึงให้พากันระมัดระวัง พระพุทธเจ้าสอนอย่างนี้ ทางดีก็ตั้งแต่มนุษย์ขึ้นไปหาสวรรค์ชั้นพรหมถึงนิพพาน นี่เป็นทางที่ถูกที่ดี สถานที่รื่นเริงบันเทิง เป็นที่สุขบรมสุขอยู่ที่นิพพาน จากการสร้างความดีของแต่ละคนๆ ที่จะสร้างเอา เจ้าของจะเป็นเจ้าของ ตัวเองผู้สร้างจะเป็นเจ้าของสมบัติของเรานี้แต่ผู้เดียวๆ ไม่มีใครจะมาแย่งมาชิงไปได้ ให้เราเลือกเฟ้นสร้างเสียเวลามีชีวิตอยู่นี้

ใจนี้เป็นของไม่ตาย ไปตกนรกอยู่ที่กัปก็กัลป์นานแสนนาน ทุกข์ขนาดไหน สัตว์ที่มีกรรมหนักย่อมยอมรับว่าทุกข์ตลอดกาลไปเลย แต่ไม่ยอมฉิบหายคือใจ เรื่องทุกข์นั้นยอมรับ ทุกข์จะมากน้อยเพียงไร ก็เป็นไปตามกรรมหนักเบามากน้อยของตัวเอง แต่เรื่องจะให้ฉิบหายนั้นไม่ฉิบหายจิตดวงนี้ แต่โลกนี้เป็นโลกอนิจจัง ไม่เปลี่ยนช้าก็ต้องเปลี่ยนเร็ว แม้ไปตกอยู่ในนรกก็กัปก็กัลป์ ก็มีการเปลี่ยนแปลงได้ นี่เรียกว่าโลกอนิจจังเป็นโลกสมมุติ ถ้าเปลี่ยนจากชั่วหมดกรรมอันนั้นแล้ว ก็ค่อยเคลื่อนย้ายขึ้นมาสู่ความดีงาม พอรู้ตัวแล้วก็พยายามสร้างความดีงามให้หนักขึ้นไปๆ ก็กลายเป็นรูปร่างของมนุษย์ของเทวบุตรเทวดาอินทร์พรหมขึ้นไปเรื่อย จนกระทั่งถึงที่สุดแห่งความดีที่ตนได้สร้างมาเต็มภูมิแล้ว ก้าวเข้าสู่ นิพพาน ดับ

แล้วจิตไปไหนที่นี่ ดับ เอ้า เอาให้สูงที่สุดของจิตซิ จิตลงไปนรกตั้งที่กัปก็กัลป์ตกนรก ก็ไม่ได้ฉิบหาย พ้นจากนรกขึ้นมาแล้ว ก้าวเข้ามาสู่ภพมนุษย์มณาเทวบุตรเทวดาอินทร์

พรหมขึ้นไป จนกระทั่งถึงนิพพาน จิตนี้สูญไปไหน พอถึงนิพพานแล้วนั่นละเป็นที่สุดของวิถีของจิต จะไปถึงที่นั่นจะไปไหน พอถึงที่สุดแล้วเป็นจิตตวิมุตติ กลายเป็นจิตเรียกว่า ธรรมธาตุไปเลย ธรรมธาตุนั้นเป็นธรรมธาตุที่เลิศเลอสุดยอดแล้ว ในโลกธาตุนี้อยู่ธรรมธาตุแห่งเดียว จิตของท่านผู้บริสุทธิ์สุดส่วนแล้ว ไปเป็นจิตธรรมธาตุไม่ฉิบหาย ให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ ตกนรกก็กัปก็กัลป์ก็ไม่ฉิบหาย ขึ้นกระทั่งถึงนิพพาน นิพพานก็เป็นนิพพานเที่ยงเสียไม่ฉิบหาย จากนั้นเราจะเปลี่ยนชื่อเป็นไวพจน์ของกันและกันได้ เช่น นิพพานบ้าง ธรรมธาตุบ้าง เอาได้ ทั้งสองอย่างนี้เป็นธรรมชาติที่เที่ยงเหมือนกัน ไม่เคยสูญหายไปไหน

ให้พากันจำเอา ใจดวงนี้แหละ เพราะฉะนั้นจึงให้บำรุงใจในทางที่ถูกที่ดี อย่าให้ไปรับความทุกข์ความทรมาน แม้ไม่ฉิบหายแต่ก็ได้รับความทุกข์อยู่ชั่วโมง ใครจะอยากไปรับความทุกข์ นี่ตกนรกตั้งกัปก็กัลป์ ใครอยากจะไปรับ ให้รับกลัวเสียตั้งแต่บัดนี้ การสร้างความชั่วช้าลามกไม่ใช่ของดี สร้างมากสร้างน้อยเป็นภัยแก่ตัวเองตลอดไป สร้างมากเท่าไรจนกระทั่งถึงจมนรกก็กัปก็กัลป์ก็ขึ้นไม่ได้ เราจะว่าใครเป็นคนทำให้ เราเป็นคนทำเอง ให้พากันระมัดระวังเสีย

เรามาทบทวนแห่งความเลิศเลอได้แก่พุทธศาสนา ศาสนาของพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาของท่านผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้วไม่มีอะไรเหลือ ที่จะมาปิดบังลี้ลับให้พระพุทธเจ้าทรงทราบไม่ได้ไม่มี ทรงทราบได้หมดแล้วนำมาสอนโลกทั้งฝ่ายดีฝ่ายชั่ว ให้พากันคัดเลือกเอา อันใดชั่วพระพุทธเจ้าสอนว่าให้ละเราก็ให้รับละ อย่ากลัวหาญชาญชัยเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปโดยถือว่าเป็นของดิบของดีไม่ได้นะ จม อะไรที่ว่าดีก็ให้ทำตามพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนเรียบบร้อยแล้วนั้น เราจะค่อยเป็นคนดี ๆ ยกฐานะตัวของเราขึ้นให้ดี ๆ

อย่าไปเหยียบฐานะของตนให้ต่ำทรมาลงไปคนทั้งคน ใครจะฉลาดยิ่งกว่ามนุษย์ แต่ถ้าฉลาดทำความชั่วช้าลามก ก็จมลงนรกได้เหมือนกัน อย่าเข้าใจว่าตัวเป็นคนฉลาดมันฉลาดได้ทั้งสร้างความชั่วความดี ถ้าผิดพลาดไปแล้วความฉลาดมันกลายเป็นความโง่มหาโง่ พาเจ้าของสร้างความชั่วช้าลามก ตายแล้วก็ไปจมลงนรก เพราะจิตนี้ไม่ฉิบหาย ลงนรกลงได้ไปได้ พ้นจากนรกไปสวรรค์ออกจากนั้นไปธรรมธาตุ เพราะไม่มีคำว่าสูญคือใจดวงนี้

ให้พากันสร้างไว้ นะ วันนี้เป็นวันมหามงคลของพี่น้องทั้งหลาย ที่ได้มาฟังอรรถฟังธรรม ดังที่เทศน์วันนี้เราก็ไม่ได้เทศน์อยู่เรื่อย ๆ เทศน์ให้พี่น้องทั้งหลายฟัง เพราะเวลานี้เต่าแก่่มากแล้ว การเทศน์ว่าการลำบากไม่เหมือนแต่ก่อน พุดไปพุดมา ๆ หูอื้อ พอดื้อ

แล้ว พูดอะไรไม่รู้เรื่องก็ต้องหยุด อันนี้มันเริ่มจะอื้อแล้ว จึงขอให้ท่านทั้งหลายจำอรรถจำธรรมของหลวงตาบัวนี้ไปสอน หลวงตาบัวที่สอนพี่น้องทั้งหลายนี้ได้ปฏิบัติมาเต็มเม็ดเต็มหน่วย ฟากเป็นฟากตายว้างนั้นเออะ รอดเป็นรอดตายมาจึงได้มาสอน

ในเบื้องต้นเราไม่ได้คิดว่าจะสอนใคร เราจะสอนแต่ตัวคนเดียว เรียนนักธรรมถึงมหาเปรียญมาก็สอนเราคนเดียว ไม่ไปสอนใครเลย ทุ่มใส่เราคนเดียว พอสอนเราเต็มเม็ดเต็มหน่วยได้เต็มตามภูมิแห่งความมุ่งหวังของเราแล้ว จากนั้นมาความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับโลกสงสาร ที่ผู้มีความบกพร่องต้องการมีอยู่มาก ๆ ก็ต้องได้สงเคราะห์กันไปเป็นธรรมดา อย่างที่สอนโลกอยู่เวลานี้แหละ ก็ได้สอนเต็มกำลังความสามารถ

เพราะฉะนั้นขอให้ทุก ๆ ท่าน ได้ยินได้ฟังแล้วให้นำเอาธรรมะนี้ไปปฏิบัติตนเองจากการสอนที่สอนไว้แล้วนี้ ไม่ผิด เพราะเราผ่านมาแล้วทุกด้านทุกทางทั้งดีทั้งชั่ว ผ่านมาหมดจนกระทั่งถึงที่สุดหายสงสัยทุกสิ่งทุกอย่างในโลกสมมุติ ไม่มีอะไรข้องภายในจิตใจ ก็นำธรรมเหล่านี้มาสอนท่านทั้งหลาย ด้วยความถูกต้องแม่นยำ จึงขอให้พากันนำไปประพฤติปฏิบัติ

วันนี้เป็นกุศลมหากุศลของพวกเราที่ได้มา จิตใจคิดน้อมนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ น้อมนึกถึงการทำบุญให้ทานรักษาศีล น้อมนึกถึงบุญกุศลมาตลอดตั้งแต่เราเริ่มรู้เรื่องรู้ราว ในการที่จะมารวมบำเพ็ญมหากุศลครั้งนี้ ตลอดมาจนกระทั่งบัดนี้ นี่เป็นการสร้างบุญสร้างกุศลใส่ตัวของเราเรื่อยมา มาฟังแล้วก็ให้ฟังเอาบุญเอากุศลจริง ๆ อย่าสักแต่ว่าฟัง ฟังแล้วก็นำธรรมนี้ไประลึกเป็นคู่มือจิตใจของตัวเอง เวลาก้าวเดินไปถึงบ้านถึงเรือนของตน ก็เอาบุญกุศลไปเรื่อย มากี่ขนบุญกุศลมา นิ่งก็ขนบุญกุศลเข้าสู่ใจ กลับไปบ้านก็ขนบุญกุศลจากการได้ยินได้ฟังมาแล้วนี้ไปถึงบ้านถึงเรือน เราก็สมบุญสมผลด้วยความดีทั้งหลาย

จึงขอให้ท่านทั้งหลายจำเอาไว้ให้ดี วันนี้เทศน์ก็เทศน์มากไม่ได้ละ หลวงตานี้อ่อนมากแล้วทุกวันนี้ นับว่าเทศน์มากอยู่ ธรรมดาพวกว้ายเดียวกันเทศน์ไม่ค่อยได้เหมือนเราละ เพราะไปไม่ไหวธาตุขันธ์ แต่เราบิ๊บกบินพอไปได้ ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังแล้ว อย่าประมาทนะ ชาตินี้เราเกิดมาเป็นมนุษย์ชาติเดียว เราจะไปจัดสรรเอาแต่ลำพังตนเอง เกิดชาติหน้าจะไปเป็นเทวดาอินทร์พรหมแล้วจะไปนิพพาน ไม่ได้นะ ต้องขึ้นอยู่กับบุญกรรมของเรา ที่ได้ยินได้ฟังปรับปรุงตัวเองให้ดี ถ้าดีเท่าไรแล้วระดับตัวจะสูงขึ้นเรื่อย ๆ ถ้าไปทำ ความชั่วช้าลามก ก็เท่ากับทำลายตัวเองลงโดยลำดับ จมอยู่ในนรกนั่นละ นั่งด้วยกันอยู่ในศาลานี้ ผู้จะไปนรกก็มีมาก ผู้จะไปสวรรค์นิพพานก็มีมากเช่นเดียวกัน เราจะเป็นคนเช่นไร

ในจำนวนคนเหล่านี้ เราจะเป็นคนสมัครไปนรก ด้วยการทำความชั่ว หรือเราจะสมัครตัวไปสวรรค์พรหมโลกนิพพานด้วยการสร้างความดี ให้รีบเลือกฟันตั้งแต่บัดนี้ จากธรรมที่สอนแล้วเวลานี้ไม่ผิด

จึงขอให้ทุก ๆ ท่าน จำเอาให้ถึงใจ นำจากนี้ไปบ้านให้ระลึกพุทโธ อัมโม หรือสังฆะก็ได้ ให้ติดในหัวใจไป เป็นการว่ารับเทิดทูนบุญ ตั้งแต่ออกจากบ้านมาจนกระทั่งถึงนี้ แล้วฟังบุญฟังอรรถธรรมเทศนาว่าการท่านแล้ว ก็เทิดทูนธรรมไปจนกระทั่งถึงบ้านเรือนของเราทุกคน

การแสดงธรรมนี้ก็เห็นว่าสมควร แก่ธาตุแก่ขันธแก่กาลเวลา ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องทั้งหลาย มีพระที่ท่านมาเป็นประธานเป็นต้นโดยทั่วกันเทอญ (สาธุ)

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ